

Arrest

nr. 203 723 van 9 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BERNARD
Louizalaan 2
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2018 met referentienummer 70220.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WALDMANN *loco* advocaat A. BERNARD en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Shamun in het district Manungai in de provincie Kunar afkomstig te zijn. U had uw middelbare school afgemaakt en studeerde Engelse literatuur aan de universiteit van Kunar.

Op 30 augustus 2011 bent u in België aangekomen. De volgende dag gingen u en uw broer J. (O.V. X) zich aanmelden bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroegen jullie asiel aan.

U verklaarde dat u problemen met de Taliban kende. Zij zouden niet hebben aanvaard dat u Engels studeerde. U werd op een keer door hen geslagen. Op 21/3/1390 (komt overeen met 11 juni 2011) hebben de Taliban ook uw vader ontvoerd. Hij zou als arts in een basis van de Amerikanen hebben gewerkt, zo verklaarde u. Omdat u en J. niet langer veilig bleken, verlieten jullie Afghanistan.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kende u en uw broer op 9 maart 2012 de vluchtelingenstatus toe.

Uit informatie van de Nederlandse Koninklijke Marechaussee blijkt dat u en uw broer J. op 9 september 2016 vanuit Amsterdam het vliegtuig namen met bestemming Kabul, Afghanistan. U bleek daarbij in het bezit van een "travel permission Afghanistan", op 5 september 2016 afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft het CGVS op 7 oktober 2016 verzocht de geldigheid van uw beschermingsstatus te onderzoeken. Op 2 januari 2017 werd u nogmaals gehoord door het CGVS.

U verklaart dat u op 9 september 2016 naar Afghanistan vertrokken bent. U bleef daar drieëndertig dagen in een hotel in Kabul. U was in Kabul omdat uw broer Reh. ernstige medische problemen had en in Kabul gehospitaliseerd werd. Uw broer J. keerde al na vijftien dagen terug naar België. Zelf bent u op 13 oktober 2016 teruggekomen. U stelt dat uw broers en zussen nog steeds in Kunar verblijven.

Ter staving van jullie verklaringen leggen u en uw broer volgende documenten neer: kopieën van enkele pagina's uit jullie paspoorten, documenten in verband met de medische problemen van Reh. en een document van het hotel waar jullie verbleven.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en uit de verklaringen van u en uw broer is gebleken dat jullie in september 2016 naar Afghanistan zijn teruggekeerd. U verklaart zelf dat u en J. genoodzaakt waren om naar Kabul te gaan omdat de medische situatie van uw broer Reh. dramatisch was (CGVS, p.3). U zou hem naar een hospitaal in Kabul hebben gebracht en daar gebleven zijn tot zijn ontslag in het ziekenhuis. Dient te worden opgemerkt dat aan het beweerde motief voor uw terugkeer naar Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Ten eerste werden u en J. op 9 september 2016 kort gehoord door de Nederlandse autoriteiten en verklaarde u toen dat jullie een maand naar Afghanistan gingen om er uw familie in Kabul te bezoeken. Dat dit om een "noodgeval" ging en dat u uw zagezegd zwaar zieke broer Reh. moest bijstaan, liet u daarbij geheel onvermeld. Hiermee geconfronteerd, argumenteert u dat de Nederlanders geen Frans begrepen en u het Nederlands niet machtig bent (CGVS, p.6). Dit overtuigt niet, te meer uw broer J. aangaf dat u het gesprek voerde omdat hij zelf onvoldoende Engels kent (CGVS, broer, p.5). Verder blijkt J. bijzonder weinig te weten over de medische problemen die zijn broer zou hebben gekend. Gevraagd aan welke ziekte Reh. leed, antwoordt J. dat hij geen dokter is en dat alles in de neergelegde documenten staat (CGVS, broer, p.4). Hij stelt dat Reh. verlamd was maar verklaart niet te weten of hij al dan niet weer kon stappen toen hij het hospitaal verliet (CGVS, broer, p.5). Of Reh. sindsdien nog andere medische problemen heeft gekend, kan uw broer ook niet verduidelijken. Op de vraag of Reh. misschien nog steeds verlamd is, antwoordt uw broer dat hij daar niets over weet (CGVS, broer, p.5). Hij stelt dat hij altijd aan het werk is, vermoeid thuis komt en niet de tijd had om u dergelijke dingen te vragen (CGVS, broer, p.5). Dat J. hals over kop naar Kabul zou zijn gereisd om zijn zwaar zieke broer bij te staan om daarna geen enkele interesse meer te tonen in diens medische situatie, is geheel ongeloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen geven aan dat jullie bedrieglijke verklaringen afleggen met betrekking tot het motief voor jullie terugkeer naar Afghanistan. Er mag dan ook worden aangenomen dat u naar Kabul bent gegaan om er bij familie te verblijven, zoals u ten overstaan van de Nederlandse Marechaussee heeft verklaard.

De vaststelling dat uw persoonlijke gedrag erop wijst dat u in uw land van herkomst geen vervolging vreest, volstaat om op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet over te gaan tot de intrekking van uw vluchtelingenstatus.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 2 januari 2017 gehoord door het CGVS.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Wat betreft uw zagezegde vrees voor de algemene situatie in Afghanistan (CGVS, p.9), dient te worden opgemerkt dat die algemene situatie u er alvast niet van heeft weerhouden om naar Afghanistan terug te reizen en geruime tijd in Kabul te vertoeven. Alleszins relateert uw persoonlijk gedrag uw beweerde vrees voor de situatie in Afghanistan in zeer belangrijke mate.

Verder stelt u dat mensen zoals u, die een tijdlang in het buitenland woonden, in Afghanistan riskeren te worden ontvoerd. U toont evenwel geenszins in concreto aan dat u het slachtoffer dreigt te worden van dergelijke ontvoering. Ook na een verblijf in Kabul blijken er geen aanwijzingen te bestaan dat de door u geuite vrees ergens op gestoeld is. Alleszins blijkt niet dat u daar op een of ander moment gevisieerd werd.

Voorts heeft u verklaard dat u hier al geruime tijd bent, dat u hier uw leven opbouwde en eigenaar bent van een winkel (CGVS, p.8). Ook dergelijke motieven van socio-economische aard wettigen het behoud van de vluchtelingenstatus niet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal is evenwel van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Immers, u bent een volwassen man die zijn middelbaar onderwijs afmaakte. U studeerde aan de universiteit toen u Afghanistan verliet (CGVS, p.12). Naar Afghaanse normen heeft u dus een bovengemiddelde opleiding genoten. Uit uw relaas blijkt verder dat u in België een ruime werkervaring heeft opgedaan. Heden zou u eigenaar van een winkel zijn (CGVS, p.8). Mogelijks is dit ook een richting die u uit kan bij een eventuele hervestiging in Kabul.

Voorts kan worden vastgesteld dat u in Kabul over een (ruim) familiaal netwerk beschikt. Vooreerst is dit wat u zelf verklaard heeft in de luchthaven van Schiphol. Bovendien blijkt dit ook uit andere informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Zo is er de Facebook account waarvan u bevestigd heeft dat het deze van uw broer W. is (CGVS, p.6). W. geeft aan dat hij in Kabul woont en er studeert aan de Kabul Medical University. Uit enkele foto's die hij postte, blijkt hij ook effectief in Kabul te vertoeven. Ook uw broer Reh. geeft aan dat hij studeerde en werkte in Kabul. Ook hij postte foto's waarop hij in Kabul te zien is. Dat hij in allerijl van Kunar naar Kabul diende te worden overgebracht voor medische zorgen, blijkt eens te meer niet geloofwaardig. Verder werd J. geconfronteerd met de Facebookaccounts van S.M. en N.M.. Hoewel deze namen overeenstemmen met de namen van jullie twee ooms, ontkent J. deze personen te kennen. Dit is bevreemdend, daar hij "bevriend" is met N.M.. Bovendien blijkt dat deze N. geregeld op zijn berichten reageert, hem zelfs adviseert en hem vraagt goed te studeren en zich te gedragen (CGVS, broer, p.7).

Het CGVS merkt overigens op dat deze N. als twee druppels water lijkt op de persoon op de werkbadge van uw "verdwenen" vader die u tijdens uw asielprocedure neerlegde. Als J. verder een foto van S.M. te zien krijgt, beweert hij dat hij deze persoon weliswaar kent maar dat het niet jullie oom betreft (CGVS, broer, p.8). Dit is allemaal bijzonder ongeloofwaardig, te meer J. op 31 maart 2016 zelf een collage van familiefoto's postte (met daarbij onder meer de commentaar "my best family") en daarbij behalve een foto van zichzelf ook een foto van een duidelijk herkenbare N.M. en S.M. toevoegde. Dat dit jullie ooms zijn, kan dan ook niet worden betwijfeld. Verder kan worden vastgesteld dat het profiel dat jullie schetsen van deze ooms, allesbehalve geloofwaardig is. Zo laat uw broer uitschijnen dat jullie ooms arme boeren in Kunar zijn. Dit wordt tegengesproken door hun Facebookaccount. N. verklaart van Kabul afkomstig te zijn en er te wonen. Hij studeerde aan de universiteit van Nangarhar en blijkt als audit officer voor UNDP te werken. In 2014 ging hij nog op bedevaart naar Mekka, wat niet voor elke Afghaan is weggelegd. In 2015 bleek hij nog een tijdlang in Dubai te zijn. Wat betreft S.M., kan worden opgemerkt dat ook hij een inwoner van Kabul blijkt te zijn. Hij stelt dat hij naar de Kardan universiteit ging, dat hij in de wijk Pol-e Charkhi woont en dat hij als "finance and admin officer" in een labo werkt. Er kan worden vermoed dat u behalve uw broers en ooms nog andere familieleden in Kabul heeft.

De vaststelling dat u hoogopgeleid bent, dat u over een ruime en nuttige werkervaring lijkt te beschikken, dat u recent in Kabul verbleven heeft, dat u er over een uitgebreid familiaal netwerk kan beschikken en dat uw familie naar Afghaanse maatstaven eerder "vermogend" blijkt, maakt dat Kabul in uw geval een allesbehalve onredelijk vestigingsalternatief blijkt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet te weerleggen. De paspoorten van u en van uw broer bevestigen jullie identiteit en het feit dat jullie naar Afghanistan zijn teruggekeerd. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet betwist worden. De medische documenten moeten aantonen dat uw broer Reh. in een hospitaal opgenomen werd. Zoals hierboven aangetoond, is zulks niet geloofwaardig gebleken. Ook aan het document van een hotel kan geen waarde worden gehecht. U stelt dat u geen familie heeft in Kabul en bijgevolg een kamer in een hotel diende te huren. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen. Dit is hier allerm minst het geval. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/5 en 55/3/1, § 2, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "het beginsel van behoorlijk bestuur zoals de kennelijk onjuiste beoordeling".

Verzoeker stelt dat het waar is dat hij is teruggekeerd naar Afghanistan, maar de manier waarop hij en zijn broer hebben gereisd en de voorzichtigheid die aan de dag werd gelegd laten volgens hem toe te bewijzen dat de vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 nog steeds actueel is. Hij wijst erop dat hij van de Afghaanse ambassade toelating kreeg om naar Kabul te reizen, terwijl hij in eerste instantie via de Pakistaanse autoriteiten een toelating trachtte te bekomen. Hij stelt dat hij een beroep deed op vrienden bij de ambassade om deze toelating te verkrijgen.

Verder stelt verzoeker dat hij naar Kabul ging en niet naar Kunar, dat hij er in een hotel verbleef gedurende 33 dagen en dat dit de eerste en enige keer was dat hij naar Afghanistan terugkeerde, en dit omwille van de hospitalisatie van zijn broer. Hij wijst op zijn verklaringen dat zijn zus enkele jaren eerder overleden was aan dezelfde symptomen, hetgeen volgens hem hun gehaaste reis naar Kabul verklaart. Hij wijst tevens op het medisch attest van 11 september 2016 dat volgens hem bewijst dat zijn broer effectief werd gehospitaliseerd toen verzoeker naar Kabul ging. Aangaande de hotelreservatie komt de commissaris-generaal niet verder dan te stellen dat er vaak valse documenten worden opgesteld en laat hij na te zeggen waarom het voorgelegde document dubieus zou zijn, aldus verzoeker.

Verder merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal zich enkel baseert op het verslag van de Nederlandse politie. Verzoeker acht dit verslag weinig omstandig en hij stelt dat de inhoud van het gesprek tussen zijn broer en de politieagent niet volledig werd neergeschreven, zodat dit enig element de commissaris-generaal er volgens verzoeker niet toe kon brengen te *“beschouwen dat het medische probleem van de broer niet de reden is van de reis naar Kaboel of dat verzoeker valse verklaringen zou hebben gedaan over de werkelijke motief van zijn reis”*. Hij stelt dienaangaande verder als volgt: *“In de luchthaven van Amsterdam heeft verzoeker vermeld dat hij een bezoek maakte aan de familie in Kaboel omdat de vraag van de politieagent te weten was of het voorwerp van de reis professioneel of privé was. Het feit dat hij niet duidelijk het medische probleem van zijn broer vermeldt heeft is niet in se een spoor dat de reis een ander doel had maar het antwoord aan een precieze vraag : privé of professionele reis. Bovendien spreekt verzoeker geen Nederlands en de politieagent gelast met de controle van de grenzen geen bijzonder inspanning heeft gedaan om te begrijpen noch enig inspanning gemaakt om in het Engels te spreken zodat verzoeker geen details heeft gegeven over de precieze motivatie van zijn reis naar Kaboel.”* Verzoeker acht het verslag van de Nederlandse politie niet voldoende om te besluiten dat hij valse verklaringen zou hebben afgelegd over de motivatie van zijn reis naar Kabul.

Wat betreft de veiligheidsanalyse van de stad Kabul in de bestreden beslissing stelt verzoeker onder meer als volgt in zijn verzoekschrift: *“Deze analyse wordt helemaal niet gedeeld door verzoeker die meerdere recente artikels voorlegt die bewijzen aan de ene kant dat Afghanistan nog altijd in oorlog is, dat Kaboel geen veilige stad is en dat aan de andere kant de vluchtelingen moeilijkheden ontmoeten in geval van terugkeer naar Afghanistan.”* Vervolgens verwijst verzoeker naar verschillende rapporten en stelt hij dat er in Kabul sprake is van het hoogste aantal burgerslachtoffers.

Wat betreft de personen waarvan de commissaris-generaal de Facebookprofielen bijbrengt, stelt verzoeker dat dit niet zijn ooms betreffen, maar de neven van zijn vader. Ter staving hiervan legt hij hun geboortektes voor. Het loutere feit dat zij met verzoeker *“bevriend”* zijn op Facebook, toont volgens hem niet aan dat zij hem financieel of materieel zouden steunen. Ook legt verzoeker een attest voor van de gouverneur van het district Monongai in de provincie Kunar, waaruit volgens hem blijkt dat in 2011 de doctor P.H., verzoekers vader, door de taliban werd gegijzeld en tot nu toe niet is geweten waar hij zich bevindt, alsook dat (i) doctor P.H. geen broer heeft maar een neef wiens naam M.K. is, (ii) de familie van doctor P.H. is het dorp Shamond in de provincie Kunar leeft, en (iii) enkel de twee oudste zonen in Europa verblijven.

Voorts meent verzoeker dat een verblijf van 33 dagen in Kabul niet kan worden vergeleken met een definitieve terugkeer, gelet op zijn vrees voor vervolging. Hij wijst op de bij zijn verzoekschrift gevoegde artikelen waaruit volgens hem blijkt dat de taliban nog steeds een bedreiging vormen en een groter grondgebied controleren dan in het verleden. Hij wijst er tevens op hij een goede schoolopleiding heeft gehad en professionele ervaring opdeed en dat de taliban net tegen mensen met een dergelijk profiel vechten. Ook wijst verzoeker op *“een crisis van verplaatste personen binnen het land”* en meent hij dat Afghanistan niet in staat is de door de Europese landen verplicht teruggekeerde Afghaanse vluchtelingen te beheren. Hij verwijst dienaangaande naar een rapport van Amnesty International.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met twintig stukken.

Per drager brengt de commissaris-generaal op 7 maart 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het EASO-rapport *“Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation”* van december 2017 en de COI Focus *“Afghanistan. Corruptie en documentfraude”* van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Met een aangetekend schrijven van 22 maart 2018 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota informatie bij met betrekking tot de situatie in Afghanistan alsook attesten in verband met een opleiding die hij in België volgt (rechtspiegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtspiegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Intrekking vluchtelingenstatus

Verzoeker kwam het Rijk binnen op 30 augustus 2011. Op 9 maart 2012 erkende de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeker. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de verklaringen van verzoeker en diens broer J. ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in onderhavig verzoekschrift blijkt dat verzoeker op 9 september 2016 naar Afghanistan terugkeerde en er gedurende 33 dagen in Kabul verbleef. Middels de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in : (...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

Er dient vastgesteld dat verzoeker toegeeft dat hij op 9 september 2016 gedurende 33 dagen naar Afghanistan terugkeerde en er in Kabul verbleef. Verzoeker beweert dat deze terugkeer was gelinkt aan de ernstige medische toestand van zijn broer Reh., die in Kabul was gehospitaliseerd, een gegeven waaraan de commissaris-generaal geen geloof hecht. Dienaangaande dient er vooreerst op gewezen dat het loutere feit dat verzoeker gedurende 33 dagen terugkeerde naar het land ten aanzien waarvan hij meent internationale bescherming te behoeven op zich reeds een eerste indicatie vormt van persoonlijk gedrag dat er later op wijst dat hij geen vervolging vreest, zoals bedoeld in artikel 55/3/1, § 2, 2°, *in fine* van de Vreemdelingenwet. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat een persoon die op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet werd erkend als vluchteling, heeft aangetoond dat hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten tegen een vervolging die in het licht van de bepalingen van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 tot internationale bescherming noopt, en dat deze persoon bijgevolg niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren uit vrees voor zijn leven of zijn fysieke integriteit. Het desalniettemin toch terugkeren naar het land van herkomst na de erkenning als vluchteling, maakt dan ook persoonlijk gedrag uit dat haaks staat op de nood aan internationale bescherming. Verzoekers terugkeer naar Afghanistan, al was het “slechts” voor 33 dagen en niet naar zijn regio van herkomst maar naar Kabul, vormt dan ook op zich reeds een voldoende reden om zijn vluchtelingenstatus in te trekken op grond van zijn persoonlijk gedrag dat erop wijst dat hij geen vervolging vreest. Onafhankelijk van de precieze reden van zijn terugkeer, duidt deze terugkeer er hoe dan ook op dat verzoeker meent dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming, alsook vormt deze terugkeer één van de kernelementen in de beoordeling van het redelijk karakter van de stad Kabul als een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet (zie *infra*).

Wat betreft de precieze reden voor de terugkeer van verzoeker naar Kabul, voert hij aan dat zijn broer Reh. ernstig ziek was en gehospitaliseerd diende te worden in Kabul.

Nog daargelaten de vraag of aan verzoekers motief om terug te keren enig geloof kan worden gehecht – *quod non* (zie *infra*) – kan deze reden bezwaarlijk worden beschouwd als voldoende zwaarwichtig teneinde een verschoning te bieden voor het gevaar waaraan een dergelijke terugkeer verzoeker zou kunnen blootstellen, gelet op de internationale bescherming die hij meende en meent te behoeven. Op generlei wijze tonen verzoeker of zijn broer J. aan dat hun terugkeer naar Kabul in het kader van de medische toestand van hun broer Reh. noodzakelijk was. Het loutere feit dat hun zus enkele jaren eerder zou zijn overleden nadat zij dezelfde symptomen had als Reh., vormt op zich evenmin een bewijs van de noodzakelijkheid van de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker en zijn broer J. wegens de medische problemen van hun broer Reh.. In zoverre enige bewijswaarde kan worden gehecht aan de medische documenten betreffende Reh. (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stuk 2) – *quod non* (zie *infra*) – blijkt hieruit geenszins dat de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker en/of zijn broer J. onontbeerlijk zou zijn in het kader van de medische problemen van Reh..

Het loutere feit dat verzoeker via de Pakistaanse autoriteiten, dan wel de Afghaanse ambassade, weze het met of zonder de hulp van vrienden, toelating trachtte te bekomen om naar Kabul te reizen, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk.

Wat betreft de medische problemen van Reh., die verzoeker en zijn broer J. ertoe zouden hebben aangezet op naar Kabul terug te keren, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: *“Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en uit de verklaringen van u en uw broer is gebleken dat jullie in september 2016 naar Afghanistan zijn teruggekeerd. U verklaart zelf dat u en J. genoodzaakt waren om naar Kabul te gaan omdat de medische situatie van uw broer Reh. dramatisch was (CGVS, p.3). U zou hem naar een hospitaal in Kabul hebben gebracht en daar gebleven zijn tot zijn ontslag in het ziekenhuis. Dient te worden opgemerkt dat aan het beweerde motief voor uw terugkeer naar Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Ten eerste werden u en J. op 9 september 2016 kort gehoord door de Nederlandse autoriteiten en verklaarde u toen dat jullie een maand naar Afghanistan gingen om er uw familie in Kabul te bezoeken. Dat dit om een “noodgeval” ging en dat u uw zagezegd zwaar zieke broer Reh. moest bijstaan, liet u daarbij geheel onvermeld. Hiermee geconfronteerd, argumenteert u dat de Nederlanders geen Frans begrepen en u het Nederlands niet machtig bent (CGVS, p.6). Dit overtuigt niet, te meer uw broer J. aangaf dat u het gesprek voerde omdat hij zelf onvoldoende Engels kent (CGVS, broer, p.5). Verder blijkt J. bijzonder weinig te weten over de medische problemen die zijn broer zou hebben gekend. Gevraagd aan welke ziekte Reh. leed, antwoordt J. dat hij geen dokter is en dat alles in de neergelegde documenten staat (CGVS, broer, p.4). Hij stelt dat Reh. verlamd was maar verklaart niet te weten of hij al dan niet weer kon stappen toen hij het hospitaal verliet (CGVS, broer, p.5). Of Reh. sindsdien nog andere medische problemen heeft gekend, kan uw broer ook niet verduidelijken. Op de vraag of Reh. misschien nog steeds verlamd is, antwoordt uw broer dat hij daar niets over weet (CGVS, broer, p.5). Hij stelt dat hij altijd aan het werk is, vermoeid thuis komt en niet de tijd had om u dergelijke dingen te vragen (CGVS, broer, p.5). Dat J. hals over kop naar Kabul zou zijn gereisd om zijn zwaar zieke broer bij te staan om daarna geen enkele interesse meer te tonen in diens medische situatie, is geheel ongeloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen geven aan dat jullie bedrieglijke verklaringen afleggen met betrekking tot het motief voor jullie terugkeer naar Afghanistan.”*

Dienaangaande stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het verslag van de Nederlandse politie niet de volledige weergave bevat van het gesprek tussen hem en de Nederlandse politieagent. Dit blijkt evenwel geenszins uit de gegevens in het administratief dossier. Tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 januari 2017 maakten noch verzoeker, noch zijn broer J. enige melding van het feit dat het verslag van de Nederlandse politie onvolledig zou zijn. Verzoeker vermeldde enkel moeilijkheden naar aanleiding van de talenkennis van de Nederlandse politieagent. Waar verzoeker aanvoert dat enkel werd gevraagd of de reis een privaat of een professioneel karakter had, dient erop gewezen dat het bezoeken van een broer wegens diens medische toestand eveneens een privaat karakter heeft, zodat niet kan worden ingezien waarom deze vraag verzoeker en/of zijn broer ervan zou hebben weerhouden er melding van te maken. De bewering in het verzoekschrift dat de Nederlandse politieagent geen inspanning zou hebben geleverd om Engels te spreken, blijkt geenszins uit het administratief dossier, temeer daar verzoeker verklaarde dat hij het gesprek in het Engels voerde omdat zijn broer J. deze taal niet beheerst. Verder voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers broer J. slechts vage en gebrekkige verklaringen kon afleggen over de medische toestand van zijn broer Reh., die nochtans de aanleiding zou zijn geweest voor het terugkeren naar zijn land van herkomst. Dergelijke vage en gebrekkige verklaringen vallen geenszins te rijmen met een terugkeer naar een land ten aanzien waarvan men internationale bescherming geniet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een goede schoolopleiding heeft genoten en in België professionele ervaring opdeed, en dat dit een profiel is van mensen waartegen de Taliban vechten, komt hij niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Daarenboven vermeldde verzoeker deze vrees nooit eerder. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift, is laattijdig. Dit klemt des te meer daar zijn opleiding en zijn werkervaring in België hem er niet van weerhielden naar Kabul te reizen. Hieruit kan dan ook geenszins een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker blijken.

Gezien het voorgaande, besluit de commissaris-generaal terecht als volgt:

“De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Wat betreft uw zagezegde vrees voor de algemene situatie in Afghanistan (CGVS, p.6), dient te worden opgemerkt dat die algemene situatie u er alvast niet van heeft weerhouden om naar Afghanistan terug te reizen en in Kabul te vertoeven. Alleszins relativeert uw persoonlijk gedrag uw beweerde vrees voor de situatie in Afghanistan in zeer belangrijke mate.

Verder stelt u dat u geen familie in de stad heeft, dat u er geen huis bezit, dat u daar geen vrienden heeft en dat u er niet kan studeren (CGVS, p.6, 8). Dergelijke motieven van socio-economische aard wettigen het behoud van de vluchtelingenstatus niet.”

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat verzoeker zich door zijn terugkeer naar Afghanistan niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn asielrelaas teneinde het behoud van het genot van internationale bescherming, vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), te rechtvaardigen. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit de elementen van het asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het EASO-rapport *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO-rapport *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO-rapport *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben.

De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit het EASO-rapport "Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 8-20) ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie. Uit de informatie van verzoeker blijkt immers op zich niet dat de situatie in de stad Kabul actueel dermate zou zijn gewijzigd dat er wel sprake zou zijn van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchteralternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. Immers, u bent een volwassen man die zijn middelbaar onderwijs afmaakte. U studeerde aan de universiteit toen u Afghanistan verliet (CGVS, p.12). Naar Afghaanse normen heeft u dus een bovengemiddelde opleiding genoten.

Uit uw relaas blijkt verder dat u in België een ruime werkervaring heeft opgedaan. Heden zou u eigenaar van een winkel zijn (CGVS, p.8). Mogelijks is dit ook een richting die u uit kan bij een eventuele hervestiging in Kabul.

Voorts kan worden vastgesteld dat u in Kabul over een (ruim) familiaal netwerk beschikt. Vooreerst is dit wat u zelf verklaard heeft in de luchthaven van Schiphol. Bovendien blijkt dit ook uit andere informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Zo is er de Facebook account waarvan u bevestigd heeft dat het deze van uw broer W. is (CGVS, p.6). W. geeft aan dat hij in Kabul woont en er studeert aan de Kabul Medical University. Uit enkele foto's die hij postte, blijkt hij ook effectief in Kabul te vertoeven. Ook uw broer Reh. geeft aan dat hij studeerde en werkte in Kabul. Ook hij postte foto's waarop hij in Kabul te zien is. Dat hij in allerijl van Kunar naar Kabul diende te worden overgebracht voor medische zorgen, blijkt eens te meer niet geloofwaardig. Verder werd J. geconfronteerd met de Facebookaccounts van S.M. en N.M.. Hoewel deze namen overeenstemmen met de namen van jullie twee ooms, ontkent J. deze personen te kennen. Dit is bevreemdend, daar hij "bevriend" is met N.M.. Bovendien blijkt dat deze N. geregeld op zijn berichten reageert, hem zelfs adviseert en hem vraagt goed te studeren en zich te gedragen (CGVS, broer, p.7). Het CGVS merkt overigens op dat deze N. als twee druppels water lijkt op de persoon op de werkbadge van uw "verdwenen" vader die u tijdens uw asielprocedure neerlegde. Als J. verder een foto van S.M. te zien krijgt, beweert hij dat hij deze persoon weliswaar kent maar dat het niet jullie oom betreft (CGVS, broer, p.8). Dit is allemaal bijzonder ongeloofwaardig, te meer J. op 31 maart 2016 zelf een collage van familiefoto's postte (met daarbij onder meer de commentaar "my best family") en daarbij behalve een foto van zichzelf ook een foto van een duidelijk herkenbare N.M. en S.M. toevoegde. Dat dit jullie ooms zijn, kan dan ook niet worden betwijfeld. Verder kan worden vastgesteld dat het profiel dat jullie schetsen van deze ooms, allesbehalve geloofwaardig is. Zo laat uw broer uitschijnen dat jullie ooms arme boeren in Kunar zijn. Dit wordt tegengesproken door hun Facebookaccount. N. verklaart van Kabul afkomstig te zijn en er te wonen. Hij studeerde aan de universiteit van Nangarhar en blijkt als audit officer voor UNDP te werken. In 2014 ging hij nog op bedevaart naar Mekka, wat niet voor elke Afghaan is weggelegd. In 2015 bleek hij nog een tijdlang in Dubai te zijn. Wat betreft S.M., kan worden opgemerkt dat ook hij een inwoner van Kabul blijkt te zijn. Hij stelt dat hij naar de Kardan universiteit ging, dat hij in de wijk Pol-e Charkhi woont en dat hij als "finance and admin officer" in een labo werkt. Er kan worden vermoed dat u behalve uw broers en ooms nog andere familieleden in Kabul heeft.

De vaststelling dat u hoogopgeleid bent, dat u over een ruime en nuttige werkervaring lijkt te beschikken, dat u recent in Kabul verbleven heeft, dat u er over een uitgebreid familiaal netwerk kan beschikken en dat uw familie naar Afghaanse maatstaven eerder "vermogend" blijkt, maakt dat Kabul in uw geval een allesbehalve onredelijk vestigingsalternatief blijkt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

*Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in op de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Wat betreft het attest van de gouverneur van het district Manongai (verzoekschrift, stuk 4), moet worden vastgesteld dat dit een ongedateerde kopie betreft die door eender wie en eender waar kan zijn opgesteld. Dit klemt des te meer gelet op de informatie in verband met documentfraude in Afghanistan, zoals toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Kopieën hebben daarenboven steeds slechts een relatieve bewijswaarde, daar zij door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. De kaart van Camp Blessing (verzoekschrift, stuk 5) bevat geen enkele informatie over de verwantschap met verzoeker of het door hem aangehaalde asielrelaas. Betreffende de geboorteaktes (verzoekschrift, stukken 6 en 7), die volgens verzoeker de neven van zijn vader betreffen, dient vastgesteld dat beide akten dezelfde geboortedatum vermelden, terwijl op de bijgevoegde Engelstalige taskara's een verschillende leeftijd voor beide personen wordt vermeld. Mede gelet op het hiervoor gestelde aangaande kopieën en documentfraude in Afghanistan, kan aan deze stukken geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Hoe dan ook, verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat het verre familie betreft. Geenszins toont hij *in concreto* aan dat deze familie, weze het verre familie of niet, niet in staat zou zijn om hem te steunen bij zijn hervestiging in de stad Kabul. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met het voormelde artikel 3 van het EVRM.*

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Mede gelet op het voorgaande, stelt de commissaris-generaal terecht als volgt in de bestreden beslissing:

“De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet te weerleggen. De paspoorten van u en van uw broer bevestigen jullie identiteit en het feit dat jullie naar Afghanistan zijn teruggekeerd. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet betwist worden. De medische documenten moeten aantonen dat uw broer Reh. in een hospitaal opgenomen werd. Zoals hierboven aangetoond, is zulks niet geloofwaardig gebleken. Ook aan het document van een hotel kan geen waarde worden gehecht. U stelt dat u geen familie heeft in Kabul en bijgevolg een kamer in een hotel diende te huren. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen. Dit is hier allerm minst het geval. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”

Wat betreft de hotelreservatie (zie ook verzoekschrift, stuk 3) dient erop gewezen dat verzoekers verblijf in een hotel op zich geen afbreuk doet aan het voorgaande. Aan zijn bewering dat hij geen familie heeft in Kabul kan geen geloof worden gehecht, gelet op het voorgaande. Het loutere feit dat hij in een hotel verbleef, doet hieraan geen afbreuk. De attesten bij de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) tonen enkel aan dat verzoeker een opleiding volgt in België, doch dit heeft geen nexus met de voorgaande vaststellingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER